

Жилава пісня і не мілка

Ігор Павлюк

Жилава пісня і не мілка,
Довга, немов Дніпро...
Предків далеких голос в кістках.
Друг – мов сумний Харон.

Так от живемо.
Така весна.
Капає сік зі свічок.
Вітер старенький.
Хвилька вина.
І не болять ніщо.

Небо на крилах, кайдани – теж.
Запах і дзвін звізди.
Мат і молитва... і все святе –
З вітру, вогню, води.

Місячним світлом розмита Вісь.
Даль, що пройшла крізь сон...
І надпочата серцями вись
Тьохкає в унісон.

Мокро-червоним шнурком піску
Рветься чарівний час
З тим, що любилося навіку
Перший-останній раз.

Зараз до Шляху тягну себе,
Як до ріки човен.
Зорями плаче печаль небес –
Наче з розтятих вен.

Вугільна темінь бандурних душ...
Тята струною кість.
Так і чекаєм в старім саду
Тричіблагу вість.